

Svar til Robert Jensen Buhl

af *Andreas Meng*

Robert Jensen Buhl havde i forrige nummer af Nyt Babel en replik til en replik jeg skrev til lektor Jakob Wolfs kronik i Kristelig Dagblad. En ganske fornuftig replik, der forsøger at vise, hvorledes jeg har misforstået Wolfs hensigt, samtidig med at jeg fremlægger et trossyn som Jensen Buhl "i mange optikker finder kritisabelt". Lad mig starte med at slå fast, at jeg meget muligt har misforstået Wolf. Om det så har været mere eller mindre bevidst er vel irrelevant i denne sammenhæng. Men jeg vil dog tage fat på noget af den kritik som Jensen Buhl kommer med. En ting er sikkert: Hvis Jensen Buhls tolkning af Wolfs kronik er den rette, og det kan meget vel være, så tager jeg fejl i min påstand, når jeg skriver, at Wolf modsiger sig selv. Men er Jensen Buhls tolkning korrekt, så burde overskriften på min replik ganske enkelt have været "Nein!", og sætningen at "Gud ikke åbenbarer sin sandhed på andre måder end ved Kristus" kraftigt understreges. Og således står min replik dog stadig som et nej til Jakob Wolfs naturlige gudserkendelse. Det kan altså meget vel være, at jeg opstiller en stråmand, det kan derimod også læses som et nej til hvad jeg ville kalde sværmeri.

OM TROSUDSAGN OG ALMENE UDSAGN

Der er meget, jeg ikke forstår, og det kan være, at jeg både har misforstået Wolf og koncepterne "almene udsagn" og "trosudsagn". Det er korrekt, at jeg først kan tro at Jesus er Sandheden, når troen bliver mig givet og derved berører mig eksistentielt. Men det ændrer ikke på, at Jesus er Sandheden uafhængigt af om jeg har dette forhold til Ham eller ej. Det er ikke en naturlov, man kan gå ud og aflæse i naturen eller komme frem til ved psykologiske undersøgelser, men det er en sandhed, som bliver åbenbaret når Ånden giver øjne at se med. Ateisten vil ikke kunne nikke genkendende til følgende udsagn: "Jesus er Sandheden", men dog er Han det stadigvæk. Ja, det forudsætter troen og er derfor ikke objektivt anskueligt, men det er dog absolut sandt. Ham, som romerne håner som Jødernes Konge, Han er rent faktisk Konge.

Jensen Buhl har ligeledes helt ret, når han pointerer, at det ifølge mig ikke er mit eget valg at have et forhold til Frelseren. Det er nemlig ikke min overbevisning eller mit valg, men Guds nådige gave.

Yderligere mener jeg med *trosvished* blot det, at jeg har vished om, hvem jeg tror på: Guds handlen i Jesus Kristus og mine synders forladelse.

OM TRO UD AF TRO

Det har aldrig været min hensigt at give en grund til at tro eller retfærdiggøre troen. Jeg

ønsker heller ikke at indgå i en debat om, hvad der er bedre end andet. Det var ganske enkelt et nej til Jakob Wolf, når han nu ganske alment udtaler, at han ikke kan udelukke, at Gud har åbenbaret sig på andre måder. Og her skriver Jensen Buhl noget ganske interessant: "uagtet sin personlige kristentro". Ligeledes pointerer Jensen Buhl, at jeg taler *ud af* tro og Wolf taler *om* tro. Og det vil Jensen Buhl givetvis også sige om det, jeg har skrevet ovenfor. Men er det overhovedet muligt at tale om tro uden at tale ud af tro? Kan man tale ud af ikke-tro? Kan man være ikke-troende, hvis troen forstås som et forhold til den eller det man har tillid til, venter alt fra? Findes sådan en tilstand overhovedet?

Jeg må derfor lægge kortene på bordet: Jeg taler ud af tro og er på ingen måde objektiv. Just som ingen er det, ja, det gælder sågar dem, der siger, at de er det. Og da jeg ikke taler objektivt, men subjektivt, så forkynder jeg også, for det er det eneste vi kan, om Ham, Gud, og det forhold til Ham som er troen. Vi kan nemlig ikke "behandle Gud som en sommerfugl, der bliver sat på et bræt til almindelig beskuelse".

Anerkender man ikke den præmis, så kan man rigtigt nok ikke bruge mit svar til noget som helst. Og det er sådan set også fint med mig. Så kan man jo passende gå videre, når man ser mit navn.